

[EDIT HERE]

**nr. 59 849 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 25 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond.
Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25/11/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:
A., S. (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te B. op 28.09.1938
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Op 29/10/2010 stelt onze controle- arts dat analyse van dit dossier leert dat betrokkene lijdt aan een aandoening. Ze wordt hiervoor opgevolgd en krijgt medicatie. Op het ogenblik van het uitschrijven van het attest was terugkeer naar land van herkomst tegenaangewezen. Het attest dateert echter van meer dan een jaar geleden. Verder stelt onze controle- arts dat de behandeling van een dergelijke aandoening van langdurige aard is, maar er valt te verwachten, te meer daar we geen bijkomende medische attesten hebben ontvangen, dat de toestand intussen gestabiliseerd is. Mogelijks heeft betrokkene nog nood aan medische opvolging, maar als dit mogelijk is in land van herkomst is er volgens onze controle- arts geen contra-indicatie om terug te keren.

*Verwijzend naar de mail dd. 16-12-2008 van prof. A. Babloyan, blijkt dat opvang in lokale eerstelijnscentra en in gespecialiseerde ziekenhuizen aanwezig is.
Verwijzend naar www.pharm.am, een lijst van essentiële geneesmiddelen in Armenië, blijkt dat verschillende soorten medicatie voor de aandoening van betrokkene aanwezig zijn. Verwijzend naar de correspondentie dd. 26/02/2010 met dr. A. Babloyan, Yerevan, Armenië, blijkt dat de aandoening van betrokkene kan behandeld worden door een specialist en met medicatie. Hieruit blijkt volgens onze controle- arts dat betrokkene verdere behandeling kan genieten in Armenië. Uit de beschikbare attesten blijkt geen contra-indicatie om te reizen, zodat er geen medisch bezwaar is tegen terugkeer.*

Vanuit medisch standpunt kunnen we volgens onze controle- arts dan ook besluiten dat deze aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die mogelijks een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoeningen van betrokkene opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of voederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn

2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: “Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids-beginsel. Schending van art. 3 EVRM; Manifeste beoordelingsfout.”

Het middel wordt verwoord als volgt:

“4.1. Eerste middel:

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Schending van het art. 3 EVRM:

Manifeste beoordelingsfout door de verwerende partij.

4.1.1. *De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.*

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

4.1.2. *Bovendien moet de motivering draagkrachtig zijn.*

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter VW laat de verzoekster toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

4.1.3. *In casu dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing op diverse plaatsen intern tegenstrijdig is.*

A) *Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verwerende partij in de eerste paragraaf van haar beslissing stelt dat het duidelijk is dat de verzoekster "aan een aandoening" lijdt, die verder niet wordt gespecificeerd.*

Toch besluit de verwerende partij in de volgende paragraaf dat er "verschillende soorten medicatie voor de aandoening van verzoekster aanwezig zijn" en dat "de aandoening van verzoekster kan behandeld worden door een specialist en met medicatie".

De vraag stelt zich hoe verwerende partij dit kan weten, als zij niet eens zou weten aan welke aandoening verzoekster lijdt!

B) *Verder stelt de verwerende partij enerzijds dat het niet tegenaangewezen is voor de verzoekster om te reizen, aangezien er met het attest waarin vermeld staat dat het eigenlijk wèl tegenaangewezen is om te reizen geen rekening kan gehouden worden omdat het "dateert van meer dan een jaar geleden".*

In de volgende zin stelt verwerende partij echter anderzijds dat de behandeling van de mysterieuze aandoening van verzoekster "van langdurige aard is"

Quid?

C) *Ten slotte stelt de verwerende partij enerzijds dat verzoekster "wèl aan een aandoening lijdt die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt", maar stelt vervolgens in dezelfde zin dat dit*

"geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling', gezien deze behandeling beschikbaar zou zijn in het herkomstland.

In de volgende paragraaf stelt de verwerende partij dat het land van herkomst van verzoekster echter 'geen systeem van sociaal zekerheid kent'

Medische zorgen zouden enkel gratis zijn voor sociaal zwakkere groepen of wanneer de betrokken ziekte voorkomt op een lijst voor gratis zorgen.

BESLUIT

Er zijn derhalve wel degelijk verschillende interne tegenstrijdigheden waar te nemen in de bestrede beslissing, die moeilijk door verwerende partij kunnen verantwoord worden.

4.1.4. Het moge alleszins duidelijk zijn dat geen rekening gehouden werd met de noodzakelijke behandeling van verzoekster.

De verwerende partij weet niet eens aan welke aandoening verzoekster lijdt!

Het niet onderzoeken waaraan de verzoekster precies lijdt en welke behandeling hiervoor gepast is, impliceert dat de behandelende arts bij het beoordelen van de noodzakelijke behandeling geen rekening kan houden met de specifieke medische noden van de verzoekster!

Kortom de behandelende arts heeft geen volledige benadering gemaakt van de noodzakelijke behandel-ingen/therapieën voor de aandoening van verzoekster.

Nochtans geeft de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen in de bestreden beslissing dat de aanvraag in het licht van art. 3 EVRM bekeken dient te worden opdat vermeden wordt dat de verzoekster onderworpen zou worden aan een vernederende behandeling ingevolge het gegeven dat een behandeling in het land van herkomst niet voor de betrokken persoon voor handen zou zijn.

Hier faalt de bestreden beslissing manifest aangezien de aandoening van verzoekster klaarblijkelijk niet eens onderzocht werd en er derhalve niet beoordeeld kan worden welke opvolging al dan niet nodig zou zijn

4.1.5. De verwerende partij steunt zich bovendien verder op een correspondentie met een zekere professor Ara Babloyan dd. 16.12.2008!!!

Noch deze correspondentie, noch de lijst met zorgen waarvan sprake in de bestreden beslissing worden voorgelegd.

Verzoekster kan enkel vaststellen dat de correspondentie van ruim 2 jaar voor de huidige aanvraag van verzoekster dateert en dus ruim gedateerd is.

Niet alleen is de verwerende partij dus bijzonder onzorgvuldig geweest bij het nemen van de beslissing, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt door gebruikt te maken verouderde informatie die in casu bovendien volkomen irrelevant is, aangezien zij, voor zover verzoekster uit de bestreden beslissing kan afleiden, niets zegt over de (specifieke) behandeling van de aandoeningen van verzoekster in het land van herkomst.

Er wordt niet eens gezegd over welke aandoening het gaat!

4.1.6. Verder meent de verwerende partij te mogen stellen dat er "geen contra indicaties aanwezig zouden zijn om te reizen".

Het is verzoekster echter een raadsel waarop verwerende partij zich steunt om deze gevolgtrekking te komen, de redenering van verwerende partij wordt niet geargumenteed. De verzoekster kan enkel vaststellen dat zij een attest overlegt waaruit blijkt dat reizen wél tegenaangewezen is en dat zij aan een langdurige ziekte lijdt.

Ook hier is de verwerende partij dus onzorgvuldig tewerk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en is de motivering niet deugdelijk te noemen.

De verzoekster verwijst in dat verband naar bovenvermeld medische getuigschrift van haar behandelende arts die met kennis van zaken geoordeeld heeft dat de verzoekster een medische behandeling moet volgen en dit bij voorkeur in België. “.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar het medisch attest d.d. 15 september 2009 van dr. Th. Vander Perre waarin gesteld werd dat een terugkeer naar het herkomstland tegenaangewezen is gezien daar de oorzaak ligt van verzoeksters psychische problemen. De ambtenaar-geneesheer stelt dat er intussen geen contra-indicaties zijn om terug te keren gezien de behandeling beschikbaar is in Armenië.

Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat de beslissing weergeeft dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch hierbij dient te worden opgemerkt dat de beslissing eveneens vervolgt dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen en dat de aandoeningen van verzoekster opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen de bestreden beslissing zowel de feitelijke als de juridische grondslagen vermeldt op basis waarvan deze werd genomen. De beslissing geeft immers een uiteenzetting van de medische problematiek waaraan verzoekster leidt en gaat vervolgens in op de vraag die zich stelt in verband met de beschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië.

In verband met de beschikbaarheid verwijst de beslissing naar correspondentie met professor Ara Babloyan en naar een website waarop de essentiële geneesmiddelen in Armenië te vinden zijn. Daarenboven stelt de beslissing dat verzoekster ondersteuning kan krijgen van het IOM en dat de aandoening van verzoekster opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen.

Verwerende partij voegt hierbij toe dat de uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand van verzoekster en aangaande de situatie in het land van herkomst, toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Dit blijkt overigens duidelijk uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

Verwerende partij heeft ook de eer te verwijzen naar de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Pari. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34-36) waarin aangaande artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. (...) "

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de wet van 15 december betreffen-de de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip

"afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster slaagt er niet in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen waardoor kan geconcludeerd worden dat de beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. "Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)." (RW nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)

Met betrekking tot een voorgestelde schending van artikel 3 EVRM moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoekster maakt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen motivering te hebben die juist is en onder meer voorhoudt dat de medische zorgen die zij behoeft niet toegankelijk voor haar zijn. Zij verwijt dat de ambtenaar-geneesheer niet voldoende heeft uitgezocht waaraan zij precies lijdt en welke behandeling gepast is. Deze zou evenmin een "volledige benadering" gemaakt hebben van de noodzakelijke behandelingen en therapieën voor de aandoening van de verzoekende partij.

Uit het verzoekschrift blijkt aldus dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de schending van materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze zich steunt op het verslag van 29 oktober 2010 van de ambtenaar-geneesheer. Deze geneesheer besluit dat de psychiatrische problematiek die de verzoeken-de partij kent, kan beschouwd worden als een aandoening die mogelijk een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Evenwel houdt haar medische problematiek geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in omdat de behandeling van haar medische problematiek beschikbaar is in Armenië. De beschikbaarheid van de behandeling in Armenië leidt deze arts af uit gegevens haar onder meer verstrekt bij mail van 16 december 2008 van prof. A.B. en uit correspondentie met deze professor van 26 februari 2010.

De Raad dient vast te stellen dat noch de mail, noch deze correspondentie zich bevinden in het administratief dossier. De Raad is bijgevolg in de onmogelijkheid na te gaan of de besluitvorming van de ambtenaar-geneesheer waarop de bestreden beslissing zich steunt berust op een correcte feiten-vinding. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie en haar geneesheer uit de inlichtingen waarover zij beweerden te beschikken wel de juiste conclusie getrokken hebben. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Ten gevolge hiervan dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,
vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

wnd. voorzitter, rechter in

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN